φθοῖς, φθοῖς, ὁ, gatunek placka, *G. φθοι-ός* i (od *φθοῖς*) *φθοΐδ-ος, Pl. φθόεις* i *φθοΐδες.*

χοῦς. ὁ, miara, *χοός, χοΐ, χοῦν, χόες, χουσί, χόας*; ale także: *G. χοῶς, A. χοᾶ, A. Pl. χοᾶς* (jak gdyby od *χοεύς*). Form ostatnich używają Attycy; *χοῦς* w znaczeniu usypana ziemia odmienia się tylko podług *βοῦς.* Forma *χοεύς* jest ioń., *D. χοέϊ.*

χρώς, ὁ, skóra, *χρωτ-ός, χρωτί, χρῶτα.* W dial. ioń. i poezyi att.: *G. χρο-ός, χροΐ, χρόα. Dat. χρῷ* używa się w pewnych sposobach mówienia z Przyimkiem *ἐν,* np. *ξυρεῖ ἐν χρῷ* (goli przy skórze, boli do niewytrzymania).

Rzeczowniki Ułomne Deklinacyi III.

§. 56.

Rzeczowniki ułomne *(Defectiva)* są takie, którym nie dostaje jednego lub kilku przypadków. Przypadki używane znachodzą się zwykle w pewnych sposobach mówienia. Takim Rzeczownikiem jest np.

χρέως, τὸ, dług, forma iońsko-attycka na *Nom., Gen.* i *Acc.* Wszystkie inne przypadki zastępuje forma: *τὸ χρέος, G. χρέους, Pl. τὰ χρέᾱ.*

O zmianie Deklinacyi.

§. 57.

I. Rzeczowniki Zbytkowe (Abundantia).

Zbytkowe są takie Rzeczowniki, które na jeden przypadek podwójną mają formę, i tak:

A. w téj saméj Deklinacyi, i

1) z tym samym rodzajem, np.

ὁ λεώς i *λᾱός,* lud, *ὁ νεώς* i *νᾱός,* świątynia, *ὁ λαγώς* i *λαγός,* zając, *ὁ κάλως,* lina okrętowa, *Pl.* także *κάλοι, ἡ ἅλως,* bojewica, *Pl.* także *αἱ ἅλοι.*

2) z różnym rodzajem *(Heterogenea),* np.

ὁ νῶτος i *τὸ νῶτον,* grzbiet, *ὁ ζυγός* i *τὸ ζυγόν,* jarzmo. W *Plur.* używają się zwyczajnie *Neutra,* a *οἱ ζυγοί* zapewne wcale nie było w używaniu.

B. W różnych Deklinacyach, i zwykle także z różnym rodzajem, np.

ὁ φθόγγος i *ἡ φθογγή,* głos, *ὁ χῶρος* i *ἡ χώρα,* miéjsce. *ἡ δίψα* i *τὸ δίψος,* pragnienie, *ἡ νάπη* i *τὸ νάπος,* dolina. *Πρέσβυς, ὁ,* w znaczeniu: Starzec, ma tylko *Acc. πρέσβυν* i *Voc. πρέσβυ. Plur. οἱ πρέσβεις* itd należy tylko do znaczenia: Poseł. Do uzupełnienia tych form służą:

πρεσβύτης, starzec, i *πρεσβευτής,* poseł. A zatem:

πρέσβυς, starzec, *G. πρεσβύτου, D. πρεσβύτῃ, A. πρέσβυν, V. πρέσβυ, Pl. πρεσβῦται* itd.